

Міністерство освіти і науки України
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
Львівський національний університет імені Івана Франка
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
Інститут педагогіки Університету Марії Кюрі-Склодовської (Польща)
Вища Державна Професійна Школа в Хелмі (Польща)
Харківський національний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди
Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія
КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти»

**Збірник матеріалів
науково-практичної інтернет-конференції
(з міжнародною участю)
«Доступність і неперервність освіти впродовж життя:
зарубіжний досвід та національна практика»**

Івано-Франківськ, 2022

УДК 37.011+37.013.74+37.013.8

ББК 74ф

Доступність і неперервність освіти впродовж життя: зарубіжний досвід та національна практика: збірник тез доповідей науково-практичної інтернет-конференції з міжнародною участю (Івано-Франківськ, 17 травня 2022 р.). Івано-Франківськ, 2022. 313 с.

У збірнику тез доповідей представлено матеріали учасників науково-практичної інтернет-конференції з міжнародною участю «ДОСТУПНІСТЬ І НЕПЕРЕРВНІСТЬ ОСВІТИ ВПРОДОВЖ ЖИТТЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ТА НАЦІОНАЛЬНА ПРАКТИКА»,

У збірнику висвітлюються результати наукових досліджень з актуальних питань науки, освіти і суспільства.

Тематика конференції охоплює актуальні проблеми педагогічної науки: науково-методологічні та історико-педагогічні засади дослідження освіти впродовж життя; пріоритетні інтереси та мотивації безперервного навчання студентської молоді; психофізіологічні особливості, інноваційні моделі та технології організації освіти різних вікових і соціальних груп; інформаційно-комунікаційне забезпечення розвитку освіти впродовж життя в Україні та зарубіжжі; неформальна освіта як форма освіти впродовж життя.

Видання розраховане на науковців, викладачів, працівників органів державного управління, студентів закладів вищої освіти, аспірантів, докторантів, працівників державного освітнього сектору.

*Матеріали у збірнику розташовані по секціях відповідно порядку поступлення.

© Автори тез, 2022

Допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку скасовано з 1 липня 2014 року – на дитину надають тільки [допомогу при народженні дитини](#).

Критично низькими залишаються допомога одиноким матерям та тимчасова допомога дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів.

Так, за період 2020-2022 рр. розмір державної допомоги одиноким матерям зріс всього на 321 грн. і склав станом на 01.01.2022 р. 2100 грн. Аналогічна ситуація з тимчасовою допомогою дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, яка за три роки зросла всього на 160,5 грн. і склала станом на 01.01.2022 р. 1050 грн.

Отже, незважаючи на певні просування щодо фінансового забезпечення надання таких допомог (допомога при народженні дитини, допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, тимчасова допомога дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, допомога одиноким матерям), рівень виплат залишається критично низьким, що призводить до труднощів та зuboжіння сімей із дітьми та дозволяє констатувати невиконання державою конституційних гарантів перед своїми громадянами не в повній мірі.

Таким чином, реалізація матеріноцентричного підходу в Україні потребує скерування соціально-педагогічної підтримки на макро-, мезо- й мікрорівні на створення умов для реалізації прав матері в суспільстві й сім'ї.

Список використаних джерел

1. Нова програма медичних гарантій URL: https://zaxid.net/nova_programa_medgarantiy_2021_shho_oplachuye_derzhava_yak_otrimati_n1516526
2. Підвищення допомоги при народженні дитини з 2022 року: хто більше? URL: <https://news.dtk.ua/labor/social-protection/70145>.
3. Стинська В. Теорія і практика соціально-педагогічної підтримки материнства й дитинства в Україні (XX – початок XXI ст.): дис...д-ра пед.наук: 13.00.05. Тернопіль, 2019. 434 с.

Інна Завулічна

Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника

(м. Івано-Франківськ, Україна)

БЛАГОДІЙНІ ФОНДИ УКРАЇНИ: ПРАВОВІ ОСОБЛИВОСТІ ЇХ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ

В умовах трансформаційних викликів соціально-правового життя України благодійництво та благодійні фонди стали вагомою частиною у подоланні кризових явищ в соціальній, економічній, політичній, медичній та інших галузях. Благодійні фонди відіграють вагомую роль в акумуляції фінансових і людських ресурсів, спрямованих на допомогу соціально-незахищених верств населення,

переселенців, військовослужбовців ЗСУ, учасників АТО та іншим постраждалим внаслідок російсько-українського збройного конфлікту. Така діяльність потребує від держави введення сучасних правових, політичних та фінансових інструментів підтримки й розвитку. Тому питання законодавчого забезпечення створення та діяльності благодійних фондів є важливим та доцільним на сучасному етапі.

Як свідчить аналіз законодавча, нормативно-правова база розвитку благодійних фондів в незалежній Україні опирається як на норми міжнародних правових актів (Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 р.; Римська конвенція про захист прав та основних свобод від 04.11.1950 р., Всесвітня декларація про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей від 30.09.1990 р., Копенгагенська декларація про соціальний розвиток від 01.01.1995 р. та ін.) [5], так і вітчизняних (Конституція України, Кодекси України, Закони України: «Про благодійництво та благодійні організації» від 16.09.1997 р., «Про благодійну діяльність та благодійні організації» від 05.07.2012 р. та ін.) документів.

Зокрема, ставлення держави до проблем благодійності визначено насамперед в основоположному законодавчому акті – Конституції України, де зазначено, що «благодійництво, благодійна діяльність та благодійна організація (фонд) охороняються державою», яка має створювати соціально-економічні та правові передумови для нормального розвитку, функціонування, як сталого й невід'ємного елементу забезпечення соціальної складової держави та суспільства.

Загальні засади благодійництва, забезпечення правового регулювання відносин у суспільстві, спрямованих на розвиток благодійної діяльності, утвердження гуманізму і милосердя, гарантії державної підтримки її учасникам, створенням умов для діяльності благодійних організацій (фондів) відповідно до законодавства України регулюються Законом України «Про благодійництво та благодійні організації» (№ 531/97 від 16.09.1997 р.).

Права благодійних організацій визначає Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» від 05.07.2012 р. № 5073-VI. Так, благодійні організації мають права надавати благодійну допомогу: постраждалим внаслідок катастроф, збройних конфліктів і нещасних випадків, біженцям та особам, які перебувають у складних життєвих обставинах, сприяння здійсненню державних, регіональних, місцевих та міжнародних програм, спрямованих на поліпшення соціально-економічного становища в Україні та ін.[3]. Однак цей Закон не передбачає ніяких пільг, форм морального заохочення, отримання реальних стимулів, а просто декларує їх надання.

Згідно ст. 13 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» [3], благодійні організації можуть утворюватися в таких

організаційно-правових формах, як благодійний фонд, благодійне товариство, благодійна установа та ін.

Науковий пошук засвідчив, що категорія «благодійні організації» знайшла відображення у багатьох довідкових виданнях, а категорія «благодійних фонд» використовувалася не завжди. Наприклад, у словнику із соціальної роботи термін «фонд» - це некомерційна організація, заснована громадянами або юридичними особами на основі добровільних майнових внесків, яка має соціальні, благодійні, культурні, освітні чи інші суспільно-корисні цілі. Залежно від складу засновників, цілей і форми діяльності розрізняють фонди приватні, громадські, некомерційні, благодійні, місцевого співтовариства та ін. [4].

У великому енциклопедичному юридичному словнику маємо виокремлене пояснення терміну «фонд» - це організація чи установа, яка розпоряджається грошовими чи матеріальними ресурсами, а також благодійний фонд - це недержавна організація, головною метою діяльності якої є здійснення благодійної діяльності в інтересах суспільства або окремих категорій осіб [1].

У ст. 13 р. III Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» благодійним фондом визнається благодійна організація, яка діє на підставі статуту, має учасників та управляється учасниками, які не зобов'язані передавати цій організації будь-які активи для досягнення цілей благодійної діяльності. Благодійний фонд може бути створено одним чи кількома засновниками. Активи благодійного фонду можуть формуватися учасниками та/або іншими благодійниками [3].

Таким чином, нормативно-правова база у сфері благодійної діяльності в Україні потребує впровадження комплексної реформи, головне завдання якої – вдосконалення чинного законодавства щодо ґрунтового означення категорії «благодійний фонд».

Список використаних джерел

1. Великий енциклопедичний юридичний словник. ред. Ю. С. Шемшученко. Київ, Юридична думка, 2007. 992 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Holubovska_Iryna/Bahatomovnyi_iurydychnyi_slovyuk-dovidnyk.pdf? (дата звернення 23.04.2022).
2. Демешко М. Адміністративно-правове регулювання меценатства і спонсорства в Україні: *дис...канд.юрид.н.*: 12.00.07. Київ.2019. 248с.
3. Про благодійну діяльність та благодійні організації»: Закон України від 05.07.2012 року № 5073-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17>(дата звернення 24.04.2022).
4. Словник із соціальної роботи. URL: <https://slovyuk.me/dict/socialwork/благодійність> (дата звернення 23.04.2022).
5. Стинська В. Соціально-педагогічна підтримка материнства й дитинства в Україні (XX – початок XXI ст.): *монографія*. Івано-Франківськ, 2018. 320 с.